

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi „E.(...)” Spółki Akcyjnej w K.

o wznowienie postępowania

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 15 lutego 2008 r.,

sygn. akt I ACa (...)

w sprawie z powództwa Wspólnoty L.(...) w S.

przeciwko „E.(...)” Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2010 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 30 marca 2010

r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W skardze o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 15 lutego 2008 r. [sygn. akt I ACa (...)] pozwany powołał się na przesłankę restytucyjną polegającą na wykryciu nowego dowodu (aktu notarialnego z dnia 1 lipca 1975 r.), który wskazywałby na bezzasadność uwzględnionego powództwa o zapłatę wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 2 lutego Sąd Apelacyjny odrzucił skargę, ale te orzeczenie zostało uchylone postanowieniem z dnia 16 lutego 2010 r. wobec skutecznie podniesionego zarzutu nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 48 § 3 k.p.c.).

Po ponownym rozpoznaniu skargi Sąd Apelacyjny odrzucił ją postanowieniem z dnia 30 marca 2010 r. (art. 410 § 1 k.p.c.).

Sąd wskazał, że pozwany powołał się wprawdzie na podstawę restytucyjną w postaci wykrycia nowego dowodu, ale dowód ten mógł być powołany w prawomocnie zakończonej sprawie, w której zasądzono od pozwanego na rzecz powodowej Wspólnoty L(...) w S. wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

W zażaleniu pozwany wniósł o uchylenie tego postanowienia, podnosząc zarzut naruszenia art. 395 § 2 k.p.c., a także art. 233 § 1, 227, 316 § 1, 328 § 2, 378 § 1, 397 § 2, 406 i 410 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawowym zarzutem skarżącego jest zarzut naruszenia art. 395 § 2 k.p.c., który to przepis jest rozumiany przez pozwanego w sposób oczywiście błędny. Pozwany wyraża – jak się wydaje – pogląd, iż uchylenie przez Sąd Apelacyjny swego postanowienia z dnia 2 lutego 2010 r. było „merytorycznym” podzieleniem stanowiska skarżącego uniemożliwiającym ponowne odrzucenie skargi. Takie rozumowanie jest wadliwe, ponieważ uchylenie postanowienia z dnia 2 lutego 2010 r. z powodu oczywistej nieważności (art. 395 §.2 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 4 k.p.c. i art. 48 § 3 k.p.c.) oznaczało tylko uchylenie tego orzeczenia z przyczyn „formalnych” i nie miało żadnego wpływu na merytoryczne rozstrzygnięcie wniosku o wznowienie postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c.

Skarżący wykazuje nieznaną instytucję wznowienia postępowania, gdy odwołuje się do „ważności” nowego dowodu. Można się nawet zgodzić, że powołany akt notarialny byłby istotnym dowodem w sporze o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości, ale kluczowe dla decyzji Sądu w przedmiocie odrzucenia skargi (art. 410 § 1 k.p.c.) było to, że dowód ten mógł być powołany w sprawie I ACa (...) [I C (...)]. W takiej sytuacji nie istniała ustawowa podstawa skargi o wznowienie postępowania w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Przekonywujące jest bowiem stanowisko Sądu Apelacyjnego, że nie było racjonalnych przeszkód w przedstawieniu przez pozwanego w sprawie toczącej się w latach 2006-2007 dokumentu notarialnego pochodzącego z dnia 1 lipca 1975 r., właściwie ewidencjonowanego i

przechowywanego, dotyczącego nieruchomości korzystanej przez skarżącego przez wieloletni okres.

Należało w konsekwencji oddalić zażalenie (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).